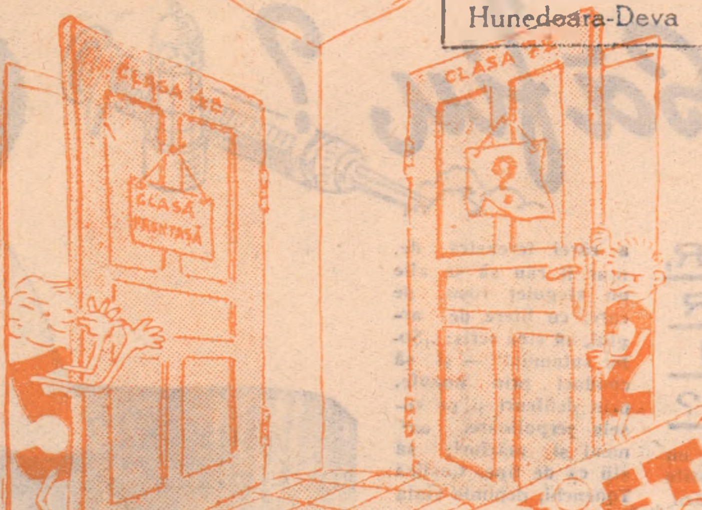
Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 34 (594) * sîmbătă 27 aprilie 1957 * 4 pag. 15 bani

AMBIȚIE, BĂIEȚI!

Scris cu litere mari, „Cinste pionierilor fruntași la învățătură și disciplină!", titlul panoului de onoare al Școlii de 7 ani nr 6 din Galați îmi atrase privirile și-mi opri pasul chiar de la intrarea în școală.

1... 3, 4, ...58 de pionieri: Prima — Constantinescu Gabriela, din cl. a IV-a. Apoi Penciu Fănel, cl. a IV-a, Ionescu Mircea, cl. a VI-a, Avramescu Marilena, cl. a VII-a, Molceanu Georgeta, cl. a IV-a; aceasta tot a IV-a și acesta, și ...13 pionieri numai dintr-a IV-a!

Dar ceilalți elevi dintr-a IV-a or fi tot atît de buni la învățătură sau...

Ţrrr! Ţrrr!... Soneria care anunța pauza îmi întrerupse gîndurile și elevi gălăgioși și zglobii începură să foiască în jurul meu pe culoar. M-am îndreptat spre cancelarie, dar ușa pe care scria „cl. a IV-a" mi-a schimbat hotărîrea și am intrat acolo. Elevii, unii ieșeau pe culoar, alții, aplecați peste bănci, discutau, iar într-un colț, lîngă catedră, două fete și-un băiat cu fețele foarte serioase discutau în șoaptă.

— Eu cred, Gabriela, că ar fi bine să vorbești și tu cu el. In tine are mai multă încredere, — spunea Penciu Fănel.

— Și eu sînt de aceeași părere; trebuie să-l convingem să-și învețe lecțiile acasă la unul din noi, completă Molceanu Georgeta. Din toată clasa, numai Hartman Gheorghe e corigent pe trimestrul II.

— Incolo, toți învață bine, nu e nici unul în situația de a rămîne corigent pe trimestrul III? — intervenii eu.

— Nu, restul învață bine, sînt copii buni și nici Hartman nu e rău, numai că trebuie împins de la spate, îmi răspunse tovarășa învățătoare, care apăruse nu știu de unde. Uitați-vă în catalog și-o să vă convingeți

Și, filă cu filă, catalogul îmi arată la fiecare materie note bune Aproape numai 4 și 5. M-am uitat la copii, care se cumințiseră în bănci. Pe fețele tuturor strălucea mîndria de a fi elev în această clasă fruntașă

Pînă la începerea cursurilor de după amiază, am privit păsările împăiate și colțul viu. Apoi, au început să vină copiii. Unii au intrat în clasă, alții au rămas pe culoar. Prefăcîndu-mă că mă uit mai departe la păsări, m-am apropiat indiscret de un grup Am ascultat

— Cum se mai simte mama ta, Silvia s-a făcut bine?

— Nu... Boala se agravează din ce în ce. Dac-aș fi medic, aș sta numai lîngă ea, s-o vindec Dar așa, nu pot să-i fac nimic... De aceea tare mult aș dori să urmez medicina.

— Eu, fetelor, aș vrea să urmez fizica nucleară. Și, fii sigură, prin descoperirile mele te voi ajuta și pe tine, doctorițo!

— Of, lăudăroaselor! Eu am să mă fac mecanic lăcătuș, să vă fac la fiecare cîte un lacăt să nu mai vorbiți numai de voi. Mai bine să vedem ce facem cu Podașcă c-o să rămînă repetentă... Și cu Sababi care e căzută la 3 obiecte, ca să nu mai vorbim de Dimitriu Mihai și de ceilalți.

— Ia lasă, Rafael, nu mai face pe grozavul. Să învețe și Podașcă, că, slavă domnului, are cap!

— Da, are cap și poate să învețe, dar și-a pierdut curajul cînd s-a văzut căzută la 3 obiecte. Trebuie s-o ajutăm Nu vă gîndiți că mai este puțin și vin examenele? Iar noi avem pe trimestrul II 13 corigenți, din 28 de elevi Din aceștia 13, puțini și-au îndreptat notele. Rîd de noi pînă și cei dintr-a I-a; noi, clasa a VII-a, să fim coada școlii. Ați auzit că la a IV-a e un singur corigent și restul au numai note bune? Frumos ne stă Ei au 13 numai cu medii de 5 și noi 13 corigenți! Bine o să ne simțim cînd ăștia dintr-a IV-a or să ne strîmbe din nas cînd vom intra în examen?...

Și discuția ar fi continuat mult dacă n-ar fi sunat de intrare, însă eu sînt de aceeași părere cu Rafael: n-ar fi frumos ca cei dintr-a IV-a să fie mult mai presus decît cei dintr-a VII-a. Dar cred că a VII-a n-o să se lase cu una, cu două.

Ambiție, băieți!

D. TRAISTARU

Această scenă, petrecută nu de mult la o școală din Capitală, vă este îndeobște cunoscută.

Am ținut totuși ca acum, în preajma zilei de 30 Aprilie, cînd se împlinesc 8 ani de la înființarea organizației de pionieri, să evocăm clipa cea mai dragă oricărui școlar: primirea în rîndurile organizației de pionieri.

Pregătiri de 1 MAI

Dragă Măriuca,

Pentru ca grădinița noastră de flori din fața școlii să fie gata de 1 Mai, ne-am luat la întrecere. O să vedem care detașament va lucra mai bine și mai repede.

In afară de aceasta, în cinstea zilei de 1 Mai vom avea cîteva competiții sportive: șah, ping-pong și volei. Andreescu Cornel, care este în fruntea șahiștilor, se antrenează de multă vreme La fel face Chiper Alexandru, care este cel mai bun jucător de ping-pong

La învățătură nu mai vorbesc. Nu este pionier sau elev care să nu fi primit note bune în ultima vreme. Și acum, o surpriză: acei care vor avea numai medii de 5 vor defila în ziua paradei cu un 5 mare făcut din carton roșu, ca toată lumea să vadă munca lor. Băieții din coloană, pe parcurs, vor da drumul la porumbei, iar noi fetele, vom purta pe cap coronițe de flori.

Liliana VOINICU
Școala medie mixtă de 10 ani nr. 2
Craiova

„Un secret"

Școala noastră se pregătește de multă vreme pentru a întîmpina ziua de 1 Mai. Credem că va ieși foarte frumos. Cînd vom porni la defilare, cu fanfara în capul coloanei, sînt sigur că multă lume va întoarce capul după noi și va asculta marșul „Zorile dimineții", pe care l-am învățat acum fără să știe nimeni. Și după masă, la serbare, vom petrece. Suita de dansuri romînești, cîntecele populare, piesa „Trei crai de la răsărit" și instrumentiștii noștri talentați ne vor înveseli de minune.

Mihai CABA
Școala medie nr. 3
„Costache Negruzzi"
Iași

O zi, două... și iată-l pe 1 Mai! Dar, dacă zici 1 Mai, neapărat zici și defilare, iar defilare fără pionieri, mai rar De aceea, Constantin Dogaru — de la Școala de 7 ani nr 165 din București — își pregătește din timp costumul de pionier. Iar, după cum vedeți, fratele mai mic îl... ajută!

Pe strada noastră

Intr-o zi făceam repetiție pentru defilarea de 1 Mai, vrem să ieșim cît mai bine. Și, drept să spun, nu prea mergea defilarea. Nu eram noi de vină, dacă strada noastră avea tot felul de gropițe și ridicături. De aceea am chemat la întrecere pe toți pionierii și elevii din școală s-o reparăm. Fără multă vorbă am trecut la muncă. Ne-am împărțit în grupe de cîte 30 de copii și ne-am apucat să nivelăm bucățică cu bucățică toată strada principală. Acum are alt aspect. Pe lîngă faptul că la sfîrșit ne-a felicitat președintele Sfatului popular, noi sîntem mulțumiți că vom putea defila toți în același pas...

Stelian STROJA
cl. a VII-a Școala de 7 ani Seitin, raionul Pecica

Ce să fiu? Ce să fiu?

„Doctorii" de la Sibiu

Mai zilele trecute, cu niște treburi anume, mă îndreptam către spitalul veterinar din Sibiu. Dar cum era vremea prînzului, pe mine și pe-o bătrînică ne întîmpină doar unul dintre îngrijitori:

— Doctorul ăl mare e plecat la masă, prînzește... Și nici ceilalți nu-s. Mai stați o țîră... că-i musai să vină!

Bătrîna însă își privi purcelul storoșit din brațe și se oblici la cel ce-i vorbise:

— Apăi! ...că boala o fi așteptînd! Nu vezi, măi omule, că-mi moare purcelul în brațe? Ce, nici măcar doftorașii cei tineri nu-s?

„Doftorașii cei tineri!"... Oare cine-or fi? Niscaiva studenți la practică? Imposibil, că doar nu-i vremea lor. Atunci?

Mă scoase din încurcătură îngrijitorul, care ieșise din cabinetul medicilor însoțind o fetișcană de vreo 16 ani, cu codițe pe umăr și răsărind parcă dintr-un halat, alb ca spuma, ce nu-i venea tocmai pe potrivă.

Bătrîna nu așteptă prea mult și se repezi în întîmpinarea tinerei:

— Nu știu, maică, da' de trei zile, tot într-o înțepeneală și dîr dîială o ține... Și-i păcat să moară!...

Cît ai clipi, „doctora" cea tînără privi purcelul cu atenție apoi îi vîrî pe gît, cu de-a sila, o licoare gălbuie care avu darul „să-i ia boala cu mîna, bietului purcel". Așa că medicul șef, Ciuceanu, chemat grabnic de la masă, nu mai avu de făcut decît s-o liniștească pe bătrînică:

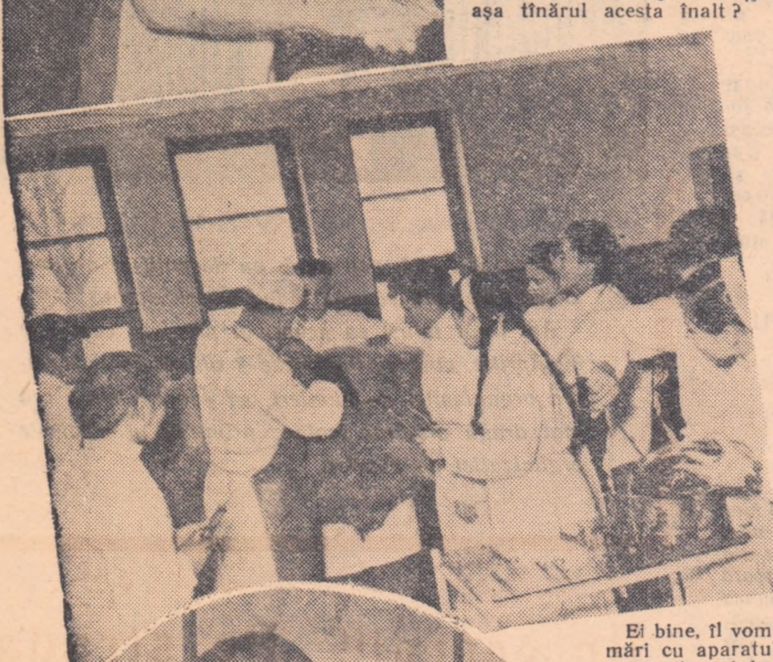
— Ei, s-o gătat boala?!

După cum mi-a povestit apoi dr. Ciuceanu, „doctora cea tînără" era Valerica Stavinski, din anul II-Veterinar, de la Centrul Școlar Profesional Agricol-Sibiu. Veterinarii se aflau în practică de sfîrșit de an. Acum însă numai Valeria rămăsese „de gardă" din proprie inițiativă: „Poate am vreun caz".

Iată de ce am găsit-o acolo..

Cu cele aflate în gînd, a doua zi, dis-de-dimineață, m-am îndreptat spre școala Valeriei, unde m-am grăbit să prind pe peliculă cîteva aspecte dintr-o zi din viața viitorilor agenți și tehnicieni veterinari. Și iată cîteva din pozele realizate:

1. — Oare de ce s-o fi gătind așa tînărul acesta înalt?

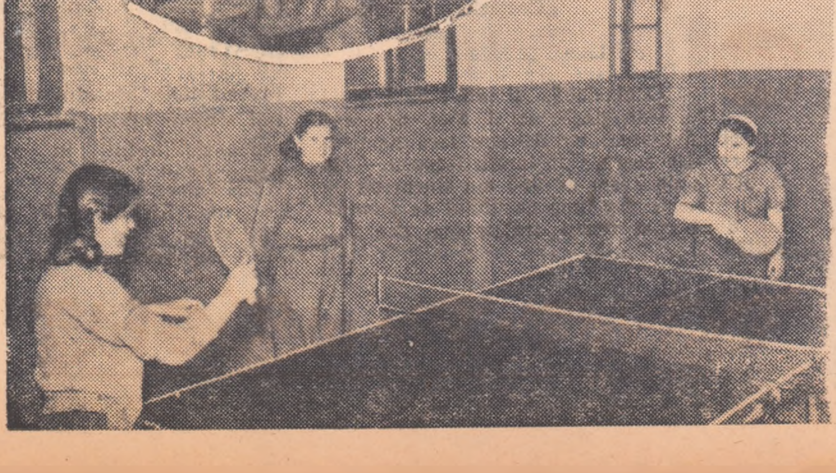
Ei bine, îl vom urmări cu aparatul și vom afla totul.

2. — Iată-l pe C. Guțulescu, din anul III-Veterinar, într-o preocupare din primele ore ale dimineții: asistă la intervenția chirurgicală făcută unui bou care a înghițit un cui. In față, se vede și „doctorița" din ajun — Stavinski.

3. — Iar acum, recunoașterea la microscop, a diverselor culturi microbiene.

4. — Și, în sfîrșit, clipe de destindere...

Șt. ZAIDES

SOFER, MARINAR SAU CHIMIST?

Am în fața mea un vraf de scrisori sosite din toate colțurile țării. Le-am citit și, nu vă fie cu mirare, dar tare mi-i greu să spun care dintre ele e mai bună. „Mai bună" ca idee, ca exprimare a gîndurilor, mai bună în ceea ce privește căldura ce o exprimă simțămintele de dragoste ale fiecăruia pentru meseria dorită. Sînt de vîrsta multora dintre voi, cei care-mi scriu. Au, adică, 14 ani — împliniți sau pe aproape...

Copii diferiți, din locuri diferite... Toți la un loc însă sînt uniți în fața mea prin același lucru: grija de a-și alege o meserie în viață, o meserie pe care, cît vor trăi, s-o profeseze cu aceeași dragoste ca și acum, și poate și mai arzătoare...

Iată, de pildă, ce-mi scrie pionierul Gheorghe Chipriu, din Buzău: „Vreau să mă fac marinar. Să brăzdez cu vaporul întinderea de nesfîrșit a apelor, să plutesc luni de zile spre zarea aurie...".

„...Am mare dragoste pentru meseria aceasta", își încheie scrisoarea Gheorghiță. Și eu îl cred. Il cred, așa cum îl cred și pe Costică Tonenchi, din comuna Dîlga, raionul Lehliu. Costică are și el preferința sa: vrea să devină șofer! Ei, ce spuneți? E o meserie plăcută, nu? Să stai în cabina ta — la a cărei fereastră, de, n-ar fi rău să se afle un steguleț roșu, pe care, cu litere de argint, să stea scris: „Șofer sutamiist" — și să conduci prin noapte, prin defileuri și pe șosele șerpuitoare, oameni și mărfuri; să știi că de tine, Costică Tonenchi, depinde viața a 20-30 de oameni, depinde darea în folosință sau întîrzierea unei construcții de mare importanță pentru economia țării; să ajungi cu bine și la timp la destinație și să ți se întindă zeci de mîini calde, prietenoase, care să-ți transmită din tot atîtea piepturi prinosul de recunoștință pentru strădania ta...

Dar o altă scrisoare mă vestește că autoarea ei — Angi György, de la Școala medie maghiară din Cluj — iubește mult meseria de chimist, și anume aceea de chimist industrial. Iată ce spune ea: „Cînd eram mai mică, am început să mă interesez de chimie. Fratele meu mai mare era student, adesea îl rugam și, împreună, făceam o mulțime de experiențe... Acum îmi place tare mult chimia și am să fac tot posibilul să ajung chimist industrial...".

Nu-i pot ura lui Angi decît succes în îndeplinirea gîndului său înaripat, mult succes ca și celorlalți care mi-au scris.

Șofer, chimist sau marinar!... Dacă e meseria îndrăgită, dacă ți-ai însușit-o și ajungi un meșter adevărat, stăpînindu-i și cele mai ascunse taine, vei fi din plin de folos societății.

MARIUCA

FERICIREA D

Nu arare ori auziți spunîndu-se cu respect despre un om: „Are mîini de aur"! Este lauda cea mai prețioasă care i se poate aduce cuiva. Ea pune în umbră laudele care se adresează chipului, vorbei frumoase ori vestmintelor... De ce oare? Nimic mai simplu; pentru că la rădăcina legăturilor între oameni stă, înainte de orice, munca. Bine e primit în lume un om chipeș, cu plăcere privești un ins elegant îmbrăcat. Dar dacă afli despre ei că sînt niște trîntori, că nu-s în stare să ridice un cui, atunci admirația se destramă, făcînd loc disprețului. Asemenea oameni sînt ca stilourile acelea imense, de reclamă, care sînt frumoase, minunate, dar au și un „mic" defect: nu pot să scrie... In fața unui om harnic, însă, nu mai ții seama nici de chip, nici de hai-

29 de ani pe locomotiva

Interviu pe locomotivă? Nu e un lucru chiar atît de simplu. In primul rînd, e zgomotul. Un zgomot grozav, pe care nici nu-l bănui atunci cînd stai, comod instalat, pe canapeaua unui compartiment. Apoi se mai întîmplă să treci printr-un tunel. Și atunci, dacă hainele nu sînt, într-un fel, protejate, te poți trezi cu ele... negre.

Cu toate aceste necazuri, vă spun drept, nici o clipă nu mi-a părut rău de convorbirea pe care am avut-o, în plină goană a trenului, cu tovarășul Rășălean Gheorghe. Trebuie să aflați că tov. Rășălean este mecanicul locomotivei pe care am călătorit o bună parte din ruta Timișoara — București.

Cum a pornit trenul, mi-am scos carnetul de reporter.

— Tovarășe Rășălean, să începem, am spus eu.

Dar mecanicul își vedea liniștit de treabă.

— Tovarășe Rășălean! am țipat eu tare și l-am tras de mînecă.

— Strigă-mi lîngă ureche! mi-a răspuns el.

— Bine. Vreau să vă pun prima întrebare: de cînd sînteți mecanic de locomotivă?

— Pe locomotivă sînt de... de vreo 29 de ani.

— Mi s-a spus că sînteți instructor mecanic. Ce înseamnă asta?

— Inseamnă că eu îi instruiesc pe cei mai tineri... Stai puțin să mai eliberez aburi.

Un șuierat pătrunzător, așa cum îl auzim și noi adesea, însă de departe, sfîșie liniștea cîmpiilor.

— Vă place meseria? — am continuat eu.

Tovarășul Rășălean veni lîngă mine, la geam.

— Ia uite colo, îmi arătă el către șanțul ce mărginea șoseaua. Primele flori! Cînd le vezi întîia oară, mai ales după o iarnă grea, ți se umple sufletul de bucurie... Meseria? își aminti el. Cum să nu-mi placă? Păzea! strigă tovarășul Rășălean, aruncîndu-mi totdeodată un halat înnegrit de funingine. Pune-l repede peste haine! Intrăm în tunel.

Cîteva clipe domni întunericul. Luminile de siguranță zburau ca glonțul pe lîngă pereți. Fumul, cu mirosu-i atît de caracteristic, îmi pătrunse în nări.

— Ei? strigă el vesel, cînd lumina năvăli din nou în cabina cea mică. Apoi începu să rîdă. Pe față și în păr eram plină de zgură. Nu-i nimic, iese la... spălat! De acum nu mai avem tunel pînă peste două ceasuri.

Se duse iar la manetele și manometrele lui.

— Iacă, ăsta e un manometru

pentru măsurarea pres
rilor. Asta-i focarul, vitez
Mînuia pîrghiile cu
ciune. De aici mîn eu c
năzdrăvan. O țîră de
după el șirul mare de v
Și asta cu capul... Da,
mira, cu capul.. Omul
rul său e stăpîn pe pute
De cînd eram mic mă
pe lîngă locomotive.
mecanicii mă luau cu ei
cum stai dumneata acu
făceau să pricep cum
nează locomotiva.

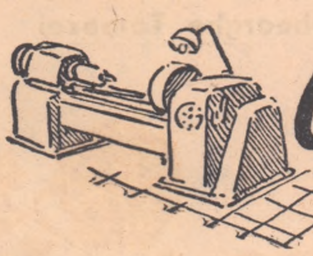
— Și apoi?

— Apoi am învățat
profesională... Atît cît
atunci, firește Cu băi
me, nedormit. Dar nu
lăsat păgubaș, măcar
tăiat în bucățele. Voiam
duc locomotiva, și bast

— Mulțumesc, tovarăș
lean, i-am strigat eu. V
cititorilor toate acestea.

Ne apropiam de stat
care aveam să mă
compartimentul meu, să
mod în fotoliul plușat
cult, din cînd în cînd, ș
părtat al locomotivei.
și curat în compartime
toate acestea mi-a p
cînd am părăsit cabi
îngustă, unde stăpîn
tovarășul Rășălean, me
structor la depourile C.
șoara.

N. SCHIB

Ce să fiu? Ce să fiu?

... A MUNCI

...Lui îi dăruieşti respectul şi în-...derea ta. El munceşte. El e de ...s.

...ă munceşti... E atît de frumos ...munceşti ! Să munceşti cinstit, ...toate puterile tale, însemnîn-...i astfel drumul în lume prin ...e folositoare patriei... Că vei ...rungar ori zidar, ori mecanic, ... lucrul cel mai însemnat ; ...e meseriile sînt interesante ...tru cel care le iubeşte după ... toa... par plictisitoare celui ...lav. Ce-i drept, fiecare mese-...re un frumos al ei — şi în ... două pagini de faţă veţi afla ...nda acestui lucru — dar în-... de a se deosebi, ele se asea-...ă. Şi anume, ele se aseamănă ... aceea că sînt mijlocul cel mai ...nnat prin care un om poate fi ...olos semenilor săi, ţării sale, ...i întregi.

Legendă şi împlinire

Acum 15 ani, Gheorghe Sava a plecat în lume, lăsînd în urmă fumul sur al hogeacurilor din Sălcuţa, sat cuibărit în zăvoaiele Argeşului. A plecat cu traista-n băţ şi cu o dorinţă încleştată amarnic in inimă : să ajungă făurar de case, să înalţe cele mai mîndre case de pe lume. De unde gîndul ăsta la prichindelul de 13 ani ? La el, în Sălcuţa, nu văzuse decît colibe şi iar colibe, prizărite, povîrnite, alcătuiri sărmane de humă şi leaţuri. O singură aşezare mai cuprinsă : a arendaşului. O hardughie cît zece, durată fără vreo frumuseţe şi fără vreun haz, numai să cuprindă în pîntece bogăţiile grele ale cîmpului. Atunci ? Taina poate că s-a zămislit într-o zi mohorîtă de toamnă, în şi mai mohorîta şcoală a satului, cînd învăţătorul cu păr alb şi grai blajin a povestit, iar şcolarul Gheorghe Sava a ascultat povestea fără seamăn a meşterului Manole, care şi-a frînt aripile aici, pe Argeş. L-a încătuşat tăria cu care legendarul faur şi-a iubit meşteşugul ? Poate Fapt e că băietanul a luat calea oraşului, hotărît la lucruri mari. Ce l-a aşteptat la capătul drumului ?

Mi-a fost dat să-l întîlnesc pe Gheorghe Sava la 15 ani după ce s-a apucat de meserie. L-am întîlnit, fireşte, între cer şi pămînt, pe schele, unde-şi petrece el o bună parte din viaţă. Lucra la al treilea etaj al unui bloc muncitoresc din Capitală. Burniţa. Vreme cam afurisită pentru constructori. Insă Gheorghe Sava fluiera, cu şapca pusă ştrengăreşte pe o ureche, şi de-abia îi puteam urmări jocul mistriei Mi-a vîrît unealta sub nas, ca pe ceva nemaipomenit, spunîndu-mi :

— Ştii dumneata cum am făcut cunoştinţă cu asta ? Uite...

Şi mi-a arătat o cicatrice prelungă, la tîmplă. Acum 15 ani, abia s-a suit pe schelă, că un antreprenor arţăgos şi beţiv l-a pocnit cu mistria în cap. S-a prăbuşit însîngerat şi în inima lui zborul visului era să se frîngă, cum s-a frînt de mult, în legendă, trupul meşterului de pe Argeş.

Dar asta era acum 15 ani Parcă ai spune : „într-alt veac". Fiindcă la început, de dragul meseriei, Gheorghe Sava şi-a înghiţit de multe ori lacrimile. Apoi au venit vremurile cele noi. Pe ruinele lăsate de război, oamenii muncii au început să clădească, odată cu viaţa nouă, aşezări noi Seminţia lacomă a antreprenorilor a dispărut Visul lui Gheorghe Sava se împlinise cu adevărat. Muncea acum cu cîntecul pe buze. Cînd l-am întîlnit, era pe cale să-şi sărbătorească un jubileu : al douăzecilea bloc muncitoresc la care mîinile lui au înălţat mii şi mii de cărămizi

La plecare, l-am privit o dată, de jos. Dintr-o pornire a inimii, l-am asemuit acolo, suit spre nori, cu meşterul cel vechi, Manole Dar nu.. Sînt deosebiri. De pildă, meşterului ceea ce zidea ziua i se surpa noaptea Dar zidurile lui Sava sporesc peste noapte — fiindcă de multe ori i s-a întîmplat să lucreze şi noaptea, la lumina reflectoarelor, ca să fie casa mai repede gata. Sava are o soţie şi o fetiţă, Irina. Ele îşi văd liniştite acasă de preocupările lor Nu-i nevoie să vină pe ploi şi zloată cu demîncare cum veneau la meşterii din vechime soaţele şi fiicele Nu, fiindcă vine maşina trustului cu bucate gustoase şi calde, de la cantină. Cînd isprăveşte Sava o mîndreţe de casă, invidia nu-i mai năruie schelele, ca să nu mai poată clădi alta Nu El şi tovarăşii lui pornesc mai cu sîrg, mai cu bucurie, la altă construcţie, mai arătoasă.

Fiindcă Gheorghe Sava nu clădeşte pentru gloria unui domn Clădeşte palate pentru cei mulţi şi harnici din uzine şi de pe şantiere

Inaltă împlinire a visului de demult, înfiripat dintr-o legendă.

Valeriu MAGURA

Iată, în poza de mai jos, „Sala de şah" de la clubul Combinatului chimic „I. V. Stalin". La masă — doi parteneri care se înfruntă cu îndîrjire : fiecare doreşte să-şi apere poziţiile cucerite.

Cine-s cei din jur ? Ia, un cerc — prea strîns însă — de curioşi

Oare cine va cîştiga pînă la urmă: băiatul sau, poate... fata ! ?

ÎN ORAŞUL CHIMIŞTILOR

Am fost intr-adevăr la Victoria — un oraş al muncitorilor de la Combinatul Chimic I. V. Stalin — ca oaspete al tineretului de aci. Şi vă rog să mă credeţi, mi-a părut tare rău cind i-am părăsit De ce? Pur şi simplu pentru că în mijlocul lor am petrecut clipe minunate. Mi-am dat seama, acolo, cît de mult se face pentru ca după o zi de muncă, tinerii să se poată odihni într-un chip interesant, distractiv şi cît de mult le înlesnesc acest lucru cluburile, bibliotecile, şi în general, întregul complex social-cultural de pe lîngă uzină.

★

Intr-o seară, vine la mine, la casa de oaspeţi, un prieten

— Hai, îmbrăcarea... mi-a spus el. Astăseară e „Joia tineretului", mergem şi noi. Dar ia aminte : să fii cît mai corect şi... îmbracă-te bine, dacă vrei să dansezi !...

„Joia" din seara aceea era organizată numai de către... fete! Fetele au dat programul artistic (o echipă selecţionată din toate secţiile Combinatului), fetele au amenajat sala... Dar ce era mai ciudat era faptul că la intrare, pe un afiş, cu litere de-o şchioapă, sta scris. „In astă seară numai fetele au dreptul să invite la dans".

In afară de asta, fetele, intr-un chip foarte hazliu, le-au dat o lecţie straşnică tinerilor care le place să umble îmbrăcaţi fără noimă. N-a fost invitat la dans nici un „creastă de cocoş", nici unul din cei cu talpa „6 cm !" sau din cei cu haine largi atîrnînd aşa cum umblă plimbăreţii pe bulevard.

Altă dată, am plecat într-un lung turneu cu echipa de teatru a Combinatului Tinerii se pregătiseră temeinic cu piesa „O zi de odihnă". Ce să vă mai spun ! Şi la Făgăraş, şi la Oraşul Stalin precum la Agnita, Sibiu... tinerii artişti au primit un potop de aplauze bine meritate.

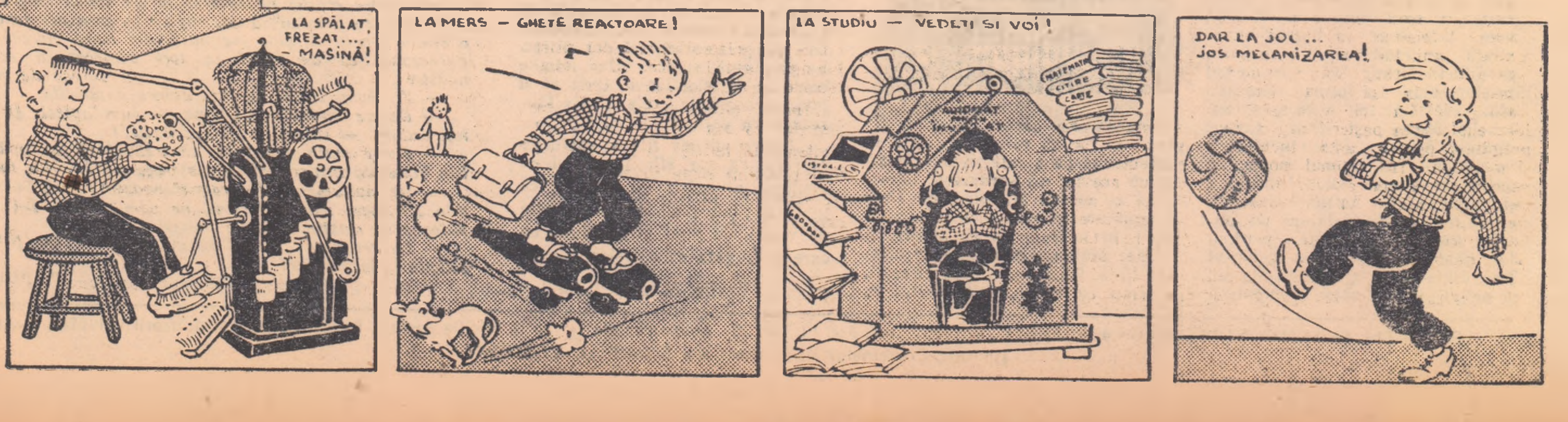
★

Multe clipe minunate am petrecut în mijlocul tinerilor de la Victoria. Acolo, există un obicei, înrădăcinat între chimişti : cînd e muncă — muncă să fie ! Dar dacă e haz — apăi atunci cîntecul şi jocul să triumfe !...

...Şi după cum vedeţi, chimiştii de la Victoria nu se plictisesc de loc în orele libere.

Emil EMANOIL

SALUT FRĂŢESC „CRAVATEI ROŞII“

De obicei se întîmplă aşa: apare o revistă, o cumperi, o citeşti, îţi place – apoi trece o vreme, te obişnuieşti cu revista, o aştepţi mereu mai nerăbdător şi deodată, uimit şi bucuros, îţi descoperi un foarte plăcut sentiment, acela pe care-l simţi dîndu-ţi seama că ai un nou prieten. Atunci încep tratativele diplomatice cu vînzătorul de la chioşcul de ziare, pe care-l rogi să-ţi pună deoparte revista, ori cu factorul poştal, de care te ţii să treacă întîi pe la tine în ziua cînd împarte abonamentele. Tot atunci încep scrisorile către redacţie, discuţiile cu prietenii asupra celor publicate. Timp de două—trei zile după primirea revistei, o porţi în ghiozdan, o citeşti acasă, în tramvai, în recreaţie... Rubricile, stilul desenatorilor, semnăturile scriitorilor îţi devin apropiate, familiare. Pe neştiute, revista a devenit o parte din viaţa ta!

Acum, cînd revista „Cravata Roşie“ împlineşte zece ani de la apariţie, sîntem bucuroşi să constatăm că ea trezeşte în rîndurile cititorilor sentimentul despre care vorbeam mai sus. În aceşti ani, „Cravata Roşie“ revistă editată de C.C. al U.T.M. şi-a cucerit o binemeritată stimă din partea cititorilor. Ea ne-a obişnuit cu fermecătoare pagini de poezie şi proză, în care trăiesc chipuri de copii ai vremii noastre. În paginile ei, am întîlnit numele maeştrilor Mihail Sadoveanu, Tudor Arghezi, Camil Petrescu care, alături de scriitorii mai tineri, au vorbit copiilor, în graiul versului şi al prozei, despre atîtea probleme şi gînduri apropiate acestora din urmă. Tot în paginile „Cravatei Roşii“ au văzut pentru prima oară lumina tiparului poemul „Puiul de cerb“ al marelui poet Nicolae Labiş, stins atît de tînăr, romanele „Inimoşii“ de Gica Iuteş şi „Marea bătălie de la Iazul Mic“ de Octav Pancu-Iaşi.

Acestea sînt numai cîteva exemple. Numărul lor — colecţia revistei o dovedeşte — poate atinge o cifră impresionantă. Redactorii ei, entuziaşti şi talentaţi, s-au străduit şi se străduiesc necontenit ca, număr de număr, „Cravata Roşie“ să vă aducă noi surprize: o poezie frumoasă, o povestire pasionantă, pe o temă de mare actualitate, un desen ingenios, o informare despre o ultimă descoperire ştiinţifică...

De aceea, fără îndoială, „Cravata Roşie“ merită pe deplin dragostea şi încrederea cititorilor care astăzi îi urează tradiţionalul „LA MULŢI ANI“, urare pe care i-o adresăm şi noi, cu stimă şi sinceritate.

„SCINTEIA PIONIERULUI“

Gheorghe Tomozei

Din CARTEA FLORILOR

Povestea ghioceilor

Vezi ghioceii proaspeţi din livezi?
Sînt stele îngheţate în zăpezi...

Cînd bolta în priviri o poţi cuprinde,
Vezi cîte-o stea cum, stinsă, se desprinde.

Ca fruntea poposind pe albul pernii
Adoarme steaua în zăpada iernii.

Răsare-apoi sub razele fierbinţi
În chipul ghioceilor cuminţi.

Şi, cînd ai să-i culegi, lîngă vîlcele,
Vei ţine-n palma ta micuţă stele,

Căci ghioceii proaspeţi din livezi
Sînt stele îngheţate în zăpezi...

Povestea nuferilor

Se spovedea în baltă, unui arin, brotacul
Că i-a slăbit vederea, şi-amar plîngea săracul...
Uitase să mai cînte, uitase să şi rîză,
Cu greu de-un fir de iarbă deosebea o gîză.
I se părea că vede un brotăcel cu fustă,
Cînd îi sărea în preajmă, sprinţară, o lăcustă
Şi-o undiţă de aramă, spre valuri aplecată,
Credea că este firul de papură uscată...
Şi îşi dorea brotacul, cuprins de întristare,
Barem în timpul nopţii să ardă felinare
Asupra bălţii sale cu trestii şi arini,
În ochii lui, sărmanii, să licăre lumini.
Curînd după aceea, din valuri de mătasă,
S-a ridicat, uşoară, a apelor crăiasă
Ţinînd în mîna-i blîndă lumini pîlpîitoare,
În chip de cupe albe lucind şi-n chip de floare:
„Ţi-am împlinit dorinţa, de-acum să nu mai suferi!
Acestea-s felinare plutind pe ape, nuferi.
Luminile lor calde şi vii sînt ale voastre,
Vor scînteia senine în nopţile albastre,
Vreau nuferii ca neaua să fie-ntotdeauna,
Oglinzile în care să se privească luna...

Poveste despre rochiţa rîndunicii

La croitor, odată, s-a dus o rîndunică:
„Să-mi faci, iubite meşter, o rochie mică, mică“

„Îţi fac, fetiţa taichii, jur pe cărunta-mi barbă;
O ţes cu aţa verde a firelor de iarbă,

O-mpodobesc cu albul zăpezii sclipitoare,
Cu catifeaua scumpă a razelor de soare.
Cu pană violetă apoi voi zugrăvi-o,
Să fii precum e-o zînă în scăpătat de ziuă.

S-o fac cu stăruinţă, vezi, inima mă-ndeamnă,
Dar n-o să fie gata decît tîrziu, la toamnă...“
Domol trecu şi vara, iar rîndunica, biata,
Stătea s-aştepte rochia pe jumătate gata.

Prietenele sale s-au risipit în zare,
Peste păduri de-aramă-au trecut, ciripitoare.

Ea aştepta sub streşini ascunsă, dar de-acuma
A pus cu dărnicie argint pe frunze bruma...

Cînd vînturi răzvrătite porneau să se-nfiripe,
Ea a murit sărmana, cu ciocul sub aripe,
Visînd că peste aripi, uşoară, se adună
Mătasea sclipitoare a razelor de lună...

De-atunci, cînd primăvara peste cîmpie plouă,
Rochiţa Rîndunicii ne-apare-n faţă, nouă,

Şi cînd o ţin în palmă, mi-nchipui iar, că este
Micuţa rîndunică, pierdută în poveste...

Povestea CRINILOR

Crinii-au fost o dată, pasă-mi-te
În uitate peşteri stalactite.

Curcubeie împletite-n gheaţă
Scînteiau cu schimbătoare faţă.

Lacrima zăpezii, în tăcere,
Plăsmuia albastre giuvaiere...

Dar erau uitării hărăzite
Tristele, ciudate stalactite.

Cînd un ţînc a cutezat să iee
Ţurţurii cu duh de curcubeie

Şi i-a dus la casa părintească,
În pămînt i-a pus, să încolţească.

Şi-a răsărit o albă floare
Cu petalele scăpărătoare.

S-au mirat părinţii şi vecinii:
Înfloreau, întîia oară, crinii...

CE SĂ CITIM

CIREŞARII

de CONSTANTIN CHIRIŢĂ

...A 3 C D 4 I B ... Aparatul TFF recepţionează litere şi cifre înşiruite fără nici un înţeles. Patru dintre membrii expediţiei, pierduţi undeva în labirintul peşterii negre, urmăresc cu uimire şi încordare straniul mesaj, venit din necunoscut. În loc să stabilească legătura cu prietenii lor de la suprafaţă, au interceptat nişte semnale curioase. Cine le-a emis? De unde?

Dar acesta nu e singurul mister care le dă de furcă cireşarilor, porniţi în expediţie. Neprevăzutul, primejdia îi pîndeşte la tot pasul, angajîndu-i în peripeţii de necrezut. Pînă la urmă ei descoperă... Dar ce descoperă veţi afla citind cartea. E mai firesc aşa. Noi vă vom face doar o fugară cunoştinţă cu eroii ei, cu cireşarii, care neîndoielnic vă vor deveni prieteni buni. La început, cireşarii sînt şase: Ursu, Victor, Lucia, Ionel, Maria şi Dan. Colegi dintr-a VIII-a. Şi au o taină a lor: explorarea peşterii negre. Se pregătesc pentru asta îndelung şi minuţios. În ultimul moment, expediţiei i se mai alătură un musafir neaşteptat. Adică, pardon, doi, năstruşnicul, dar curajosul Tică dintr-a IV-a, fratele Mariei, şi nelipsitul lui căţel, Ţîngulică.

Aventurile prin care trece întregul grup te fac să urmăreşti fiecare rînd cu emoţie şi înfiorare. De-a lungul acestei extraordinare călătorii, în împrejurări dramatice, ţi se dezvăluie cu limpezimi de cristal firea fiecăruia dintre cireşari.

Ursu, cel mai hotărît dintre ei, are pe lîngă forţă atletică şi curaj, o inimă plină de simţăminte alese, nobile. De multe ori se primejduieşte pe sine pentru a-şi salva prietenii. Victor, temerar, dar serios şi chibzuit, dotat cu mult spirit de observaţie, datorită cunoştinţelor şi calmului său, rezolvă adesea situaţii încîlcite. Fetele dau dovadă că nu sînt cu nimic mai prejos decît băieţii şi că sînt în expediţie tovarăşi de nădejde. Dan cel visător şi năzdrăvanul Tică aduc o notă hazlie, care se îmbină însă cu eroismul şi dîrzenia. Ionel e o fire mai complicată, şovăielnică şi totuşi ambiţioasă. El recurge la o minciună pentru a căpăta şefia grupului. Se dovedeşte însă curînd că nu merita lucrul acesta. Mustrările tăcute ale celorlalţi îl dor adînc. Se zbuciumă, suferă. Dar inimile calde ale prietenilor îl ajută să-şi învingă pornirile rele, să-şi făurească un caracter ferm, bun.

...Întorci ultima filă a cărţii cu regretul că s-a sfîrşit, dar şi cu simţămîntul fericit şi întăritor că ţi-ai reîntîlnit nişte tovarăşi vechi de visuri, de gînd şi năzuinţe, cu care ai fi gata să cutreieri lumea.

Vasile MĂNUCEANU

Interviul nostru cu CONSTANTIN DUMITRESCU

În ziua plecării lotului nostru de ciclism în „Cursa Păcii“ mă aflam pe aerodromul Băneasa. M-am folosit de un moment prielnic, m-am apropiat de maestrul sportului Constantin Dumitrescu şi l-am rugat să-mi permită să-i pun cîteva întrebări.

— Bine, — s-a declarat de acord Constantin Dumitrescu.

— De cînd te ocupi de ciclism?

— Îndrăgesc ciclismul de cînd eram copil. Aveam doar vreo 8 ani cînd am început să practic sportul cu pedale.

— Şi care a fost prima cursă la care ai participat?

— Cursa din 1952: Bucureşti — Băicoi — Bucureşti, la care, de altfel, am ocupat locul I.

— Spune-mi, ce părere ai despre „Cursa Păcii“?

— Cred că va fi o cursă foarte „tare“. Italia are şanse mari. În „Turul Europei“ m-am convins de calităţile cicliştilor italieni. Cred că va fi o luptă aprigă şi între germani, polonezi şi bulgari... Mai ales că polonezii s-au pregătit împreună cu bulgarii.

— Despre echipa noastră ce ai de spus?

— „Cursa Scînteii“ a dovedit că în anul acesta avem o echipă omogenă, bine pregătită. Am mare încredere în Poreceanu, ca de altfel în toţi componenţii echipei noastre.

— Şi acum, cîteva cuvinte despre dumneata.

— Despre mine?!... Doresc — cum doresc de fapt toţi ceilalţi — să cîştig „Cursa Păcii“!

— Multe mulţumiri. Văd că trebuie să pleci. Drum bun şi să vă întoarceţi victorioşi acasă!

— Îţi mulţumesc. Te rog transmite tuturor copiilor prin „Scînteia pionierului“ că ne vom strădui din toate puterile să cinstim culorile patriei noastre.

— La revedere... pînă la interviul pe care ţi-l voi solicita la întoarcere!

R. POPA

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii“, Tel 7 60 10, 7 61 00 Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin“.